

UKOŘISTÍME VLAJKU

Příštích několik dní jsem si zvykl na dennodenní koloběh, který by mi připadal skoro normální, kdyby mě nevyučovali satyrové, nymfy a kentaur.

Každé ráno jsem měl lekci starořečtiny od Annabeth, povídali jsme si o bozích a bohyních v přítomném čase, což bylo docela zvláštní. Zjistil jsem, že Annabeth se s mou dyslexií nemýlila: starořečtina pro mě na čtení nebyla tak těžká. Aspoň ne těžší než angličtina. Po několika dopolednech jsem dokázal překoktat pár veršů z Homéra a ani mě to nijak zvlášť nebolelo.

Zbytek dne jsem střídal venkovní aktivity a hledal něco, v čem bych vyníkl. Cheirón se mě snažil učit střílet z luku, ale rychle jsme zjistili, že s lukem a šípy mi to moc nejde. Nestěžoval si, ani když si musel vyplétat zatoulaný šíp z ocasu.

Co běh? Ani ten mi moc nešel. Instruktorky – lesní nymfy – mě nechaly daleko za sebou. Radily mi, ať si z toho nic nedělám. Trénovaly to stovky let, když utíkaly před roztouženými bohy. Ale přesto jsem se trochu styděl, že jsem pomalejší než strom.

A zápasy? Nic moc. Pokaždé, když jsem nastoupil na žíněnkou, mi to Clarisse s přehledem nandala.

„Ještě toho máš u mě schovaného spoustu, ty ucho,“ mumlala tiše.

Jediná věc, ve které jsem vyníkal, byla jízda na kánoích. To zrovna nebylo hrdinské umění, jaké by se čekalo od kluka, který porazil Mínótaura.

Věděl jsem, že mě starší obyvatelé tábora a instruktoři sledují, snaží se poznat, kdo je můj otec, ale neměli to lehké. Nebyl jsem silný jako Arésovy děti ani tak dobrý v lukostřelbě jako potomci Apollóna. Neměl jsem Héfaistovo nadání pro práci s kovem ani – bohové prominou – Dionýsovu slabost pro vinnou révu. Luke mi řekl, že by mým otcem mohl být Hermés, jakýsi dělník všech řemesel, ale mistr v žádném. Ale připadalo mi, že se mi jenom snaží dodat sílu. Ve skutečnosti ani on nevěděl, co se mnou.

Přes to všechno jsem si tábor zamiloval. Zvykl jsem si na ranní mlhy nad pobřežím, na vůni rozpálených jahodových plantáží za odpolední, dokonce i na zvláštní noční zvuky nestvůr v lesích. Večeřival jsem se sruhem číslo jedenáct, házel část jídla do ohně a pokoušel se ucítit nějaké spojení se svým pravým otcem. Nestalo se nic. Vnímал jsem jenom ten vřelý pocit, jaký jsem měl odjakživa, něco jako vzpomínku na jeho úsměv. Pokoušel jsem se nemyslet moc na mámu, ale pořád jsem uvažoval: pokud jsou bohové a nestvůry skuteční, pokud jsou možná všechna tahle kouzla, pak musí existovat nějaká cesta, jak ji zachránit, přivést ji zpátky...